

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA DINAINTEA ÎNĂLTĂRII SFINTEI CRUCI

(Convorbirea lui Iisus cu Nicodim)
(+) **Nașterea Maicii Domnului**

Maica Domnului este pentru noi, românii ortodocși, și chiar catolici, Maica noastră, în timp ce este neînțeleasă de protestanți și chiar batjocorită de neo-protestanți.

De ce Maica noastră? Pentru că prin Hristos s-a făcut înfierea, noi suntem fii ai Tatălui prin Hristos. Maica Domnului este Maica Fiului și noi avem aceeași Mamă, pe care Tatăl a ales-o ca din ea să se nască Fiul Său. Iar când sărbătorim nașterea ei, pentru Ortodoxie este o bucurie cu totul aparte, căci ea ascultă toate rugăciunile noastre și, ca o mamă, le împlinește.

Există pe pământ o dragoste mai mare decât a mamei? Nu! Există vreun păcat care biruie sufletul mamei ca să-și renege fiii? Nu, nu cred că există! De aceea și rugăciunile Mamei noastre către Dumnezeu sunt împlinite. Ea se este ocrotitoarea Bisericii și imaginea ei nepătată. Cu sufletul ei de mamă își ocrotește fiii. Iar pentru români Maica Domnului a fost ocrotitoarea și izbăvitoarea noastră din calea tuturor răutăților. Fără ea, îndrăznesc să spun că n-am mai fi fost pe aici. În ea ne punem toată nădejdea că ea ne va izbăvi din nenorocirile care ne pândesc la fiecare pas. Ne-am împușinat, ne-am împrăștiat prin lume, ne-am abătut de la calea lui Dumnezeu, ne-am înstrăinat unii de alții, am părăsit cărarea care duce la viață. Ne-am umplut de ură, de dezbinare și de fărădelegi. Doar ea, Măicuța noastră, ne poate înțelege și ajuta. Nu fără rost românii merg la Nicula, târându-se în genunchi și cântându-i cu lacrimi: „Am venit, Măicuță, să ne mai vedem, Să-ți spunem necazul pe care-l avem”.

Și oricât ar fi de multe necazurile noastre, la ea și numai la ea găsim scăpare. Ne-au dovedit paginile de istorie scrise de părinții noștri despre minunile și binefacerile săvârșite de Maica

GÂNDURI LA NAȘTEREA MAICII DOMNULUI

8 septembrie, sărbătoare românească de suflet, închinată Maicii Domnului la început de an bisericesc. Câte gânduri nu-mi trec prin minte acum, la început de an bisericesc! Dar mă voi opri doar la câteva gânduri legate la început de Maica Domnului, fără de care n-ar fi fost posibilă Întruparea, Mântuirea și Biserica.

Domnului în viața poporului român. Câte hoarde barbare n-au trecut pe aici? Câți dușmani, știuți și neștiuți, nu ne-au prădat și ne fură mereu? Dar cu nădejde în ea am trecut peste toate. Ea ne-a ocrotit țara, neamul, familia cu pruncii. Când ne vom reveni din amețeala internetului și din neliniștea lumii virtuale ne vom regăsi din nou așa cum am fost cândva: plăcuți Maicii Domnului, fără vicleșug, fără patimi și fără să vorbim în două feluri. Să fim așa cum ar trebui să fim: să stăm în fața ei cu sufletul curat, cu capul plecat, cu pruncii noștri pe care întotdeauna i-a iubit și îi iubește, sinceri și smeriți.

Ar fi trebuit să vă scriu mai multe cuvinte, ca unul care a văzut multe minuni revărsate peste Biserica și neamul nostru, dar, aflându-mă într-o călătorie pe minunatele meleaguri

muscelene, la Căndești de Muscel, satul natal al celui de-al patrulea patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, Iustin Moiescu, am fost copleșit de frumusețea fără margini a acestor locuri și mi-am adus aminte de contribuția remarcabilă a acestui vrednic patriarh la cultura teologică a Bisericii noastre ortodoxe.

Anul acesta Biserica a adus o aleasă cinstire patriarhului Iustin Moiescu, alături de patriarhul Nicodim Munteanu, ei reprezentând pe marii ierarhi cărturari care au împletit cultura cu trăirea profundă. Dacă avem în cultura românească Părinți și Scriitori Bisericești, aceasta s-a făcut la propunerea ÎPS Andrei Plămădeală, cu contribuția marelui cărturar Iustin Moiescu. (Corespondență telefonică) ❖

Părintele Dinu Pompiliu

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI, ÎNCEPUTUL MÂNTUIRII NOASTRE

Primul praznic din anul bisericesc – care începe la 1 septembrie – este Nașterea Maicii Domnului. Prin nașterea Fecioarei sărbătorim rechemarea și replăsmuirea noastră în har, schimbarea celor trecătoare ale Legii cu cele dăinuitoare, înlocuirea literei cu Duhul și a umbrei cu realitatea.

Sărbătoarea a fost stabilită în a opta zi din anul bisericesc, pentru că cifra opt simbolizează ziua veșniciei, viața fără de sfârșit, iar datorită ei, Fiul Cel veșnic al lui Dumnezeu S-a întrupat, a biruit moartea și a dăruit oamenilor viața veșnică în Împărăția Cerurilor.

Cântările sărbătorii vestesc bucuria, troparul ne arată: „Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeul nostru! Și dezlegând blestemul, a dat binecuvântare, și stricând moartea, ne-a dăruit nouă viața veșnică.”

Profetii din Vechiul Testament

Exceptându-l pe Mântuitorul, doar două persoane din istoria Noului Testament au biografia trasată înainte de nașterea lor: Fecioara Maria și Ioan Botezătorul. Proociile cu privire la viața, la misiunea lor, preced cu mult timp apariția acestora în istoria mântuirii omenirii. Majoritatea profetiilor mesianice din Vechiul Testament vorbesc direct sau indirect și despre Fecioara Maria.

Primul text profetic din Vechiul Legământ, care conține anunțarea mântuirii, vorbind de „sămânța femeii”, adică Fiul Omului, și despre femeia a cărei sămânță – Hristos – va birui pe cel rău, este din cartea Facerii 3, 15: „Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul”. Pe baza acestui text Sfinții Părinți au dezvoltat o paralelă între prima Evă, prin care a venit căderea, și a doua Evă, Maica Domnului, prin care a venit Răscumpărătorul neamului omenesc.

„Scara lui Iacov” este un alt simbol care ne vorbește despre persoana Maicii Domnului: „Și a visat, parcă era o scară sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul, iar îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe ea.” (Fac. 28, 12) Coborârea lui Dumnezeu pe pământ la oameni, adică nașterea lui Hristos, se înfăptuiește prin intermediul Fecioarei, iar prin Maria cunoaștem destinul omenirii, acela de a-L purta pe Dumnezeu în suflet prin credință, dar și în trup, prin Euharistie.

În cartea profetului Isaia, cap. 11, versetul 1, întâlnim simbolul „toiagului din rădăcina lui Iesei”, din care va răsări o floare. Sfinții Părinți ne spun că toiagul simbolizează persoana Fecioarei Maria, ea fiind „toiagul” prin care Marele Păstor duce turma cuvântătoare la pășuni veșnice, „toiagul” de care, rezemată fiind firea noastră, leapădă vechimea și

bătrânețea neputincioasă, pășind ușor spre cer.

Pe Maica Domnului a mai închipuit-o rugul cel aprins, care ardea și nu se mistuia de flacăra focului dumnezeirii (Ieșire 3, 2), căci ea a fost rugul cel duhovnicesc care a primit în sine focul dumnezeirii și nu s-a ars de el.

Tâlcuiri ale numelui Mariei

Numele Maria adună în sine atotputernicia, înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu. Provenind din ebraicul „Aia”, Maria se tâlcuiește „Doamna”, fiindcă ea domnește și stăpânește peste toate zidurile cerești și pământesti, ca Maică a lui Dumnezeu, având desăvârșită putere. După Sfântul Grigorie al Neocezarei, Maria se tâlcuiește „luminare”. Maria înseamnă și „mare”, după cum tâlcuiește Sfântul Ambrozie.

Maria este simbolul bunătății și al harului lui Dumnezeu, pe care le posedă Născătoarea de Dumnezeu.

Nașterea Fecioarei dintr-o femeie stearpă

Sfântul Ioan Damaschin se întreabă: „De ce Fecioara s-a născut dintr-o femeie stearpă? Fiindcă trebuia ca singurul lucru nou sub soare, începătura minunilor, să fie preîntâmpinat de minuni și încet-încet, din cele mai smerite să se nască cele mai mari. Dar ar mai fi un lucru. Prin nașterea Mariei, firea s-a biruit prin har și a rămas supusă, necutezând să o ia înainte. Pentru că, de vreme ce Fecioara urma să se nască din Ana, firea n-a îndrăznit să mai ia înainte vlăstarul harului, ci a așteptat neroditoare, până când harul a înflorit rodul.”

Nicolae Cabasila numește pe părinții Fecioarei, Ioachim și Ana, „fericita pereche” și îi înalță mai presus de toți dreptii Vechiului Testament, Noe, Moise, Iosua sau Avraam, fiindcă au devenit colaboratori ai lui Dumnezeu în realizarea tainei unirii cerului cu pământul. Superioritatea lor vine din rodul

pe care această familie l-a dăruit lui Dumnezeu și omenirii întregi.

Părinții Fecioarei sunt mai mari decât Moise, pentru că, dacă ultimul a primit prin post și rugăciune Legea care avea să înceteze, ei au primit-o pe cea din al cărui sânge S-a plămădit Cel ce avea să fie Noul Legământ veșnic al lui Dumnezeu cu oamenii. Prunca Maria este atât opera rugăciunii sfinte și curate a părinților ei, cât și darul lui Dumnezeu către aceștia și către lumea întreagă.

Arhanghelul Gavriil s-a arătat atât lui Ioachim cât și Anei, spunându-le că rugăciunea lor îndelungată de a avea un prunc nu a fost trecută cu vederea și că Dumnezeu le va trimite binecuvântarea Sa. Tot el le-a vestit că acest prunc se va umple de Duh Sfânt și va fi un vas ales al lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu, ca să poată mântui omenirea, avea nevoie de o persoană în care dreptatea și curăția să fie prezente la un nivel care să permită Întruparea. Dumnezeu nu vine acolo unde este răutate, păcat sau necredință. Pe toate cele înalte, curate și sfinte le-a adunat Fecioara în sine, făcându-se pentru noi ispășire și sfințire și curăție. Copila Maria este jertfa de curățire a umanității înainte ca marea jertfă a lui Hristos pe Cruce să ne împace desăvârșit cu Tatăl.

În chip minunat a venit pe lume aceea care a fost, este și va fi, fiica Părintelui Ceresc, Mama Fiului și mireasa Duhului Sfânt, Împărăteasa tuturor Sfinților, sprijinitoră păcătoșilor, atotputernică ajutătoare și rugătoare pentru toți oamenii, Maica mântuirii noastre a tuturor, mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decât Serafimii, pe care o lăudăm în vecii vecilor. Se cuvine să-i aducem Mamei lui Dumnezeu ca dar de nașterea ei lucrarea virtuților. Să nu fim sterpi la suflet și neroditori la inimă, ci să imităm fapta celeia ce s-a născut, care a primit în sine pe Hristos, Cuvântul. ❖

SFINȚII ȘI DREPTII DUMNEZEIEȘTI PĂRINȚI IOACHIM ȘI ANA, ICOANA FAMILIEI CREȘTINE

Sfinții și dreptii Ioachim și Ana sunt părinții Maicii Domnului. Prăznuirea lor are loc în 9 septembrie, a doua zi după Nașterea Maicii Domnului, iar adormirea Sfintei Ana se prăznuiește în 25 iulie. Sfântul Ioachim era din tribul lui Iuda și descendent al Regelui David. Ana era fiica preotului Matan, din tribul lui Levi, asemenea Marelui Preot Aaron.

Matan a avut trei fiice: Maria, Zoe și Ana. Cea dintâi s-a măritat Maria, în Betleem, și a născut pe Salomeea. S-a măritat și Zoe, cea de-a doua, de asemenea în Betleem, și a născut pe Elisabeta, maica lui Ioan Înainte Mergătorul. Iar a treia, Sfânta Ana, maica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a fost soția lui Ioachim în pământul Galileei, din cetatea Nazaret. Această însoțire de neam mare, Ioachim și Ana, viețuind după lege, drepti au fost înaintea lui Dumnezeu, fiind îndestulați și cu cele materiale, dar mai presus de toate având bogăția cea duhovnicească. Umblau în toate poruncile Domnului fără de prihană.

Ioachim și Ana au fost căsătoriți timp de cincizeci de ani fără să aibă copii. Ei au trăit în liniște și credință, chivernisindu-și cu înțelepciune averea lor: o treime din venitul lor pentru ei, o treime săracilor și o treime Templului.

Odată, pe când erau deja bătrâni și erau în Ierusalim să jertfească Domnului, Marele Preot Isahar l-a muștrat pe Ioachim: „Tu nu ești vrednic să aduci jertfă cu aceste mâini sterpe”. Cei care aveau copii l-au înghionțit pe Ioachim, dându-i la o parte ca pe unul nedemn de a jertfi Domnului, căci a nu avea copii era privit atunci ca o pedeapsă divină. Acest lucru a adus multă amărăciune în sufletele celor doi soți, care ajunseseră deja la o vârstă înaintată, iar ei au plecat acasă cu inima îndurerată. Atunci, cei doi au început să se roage Domnului să facă cu ei o minune, dăruindu-le un prunc la bătrânețe, așa cum făcuse cu Avraam și cu Sara: Ioachim a plecat în munte, iar Ana a rămas acasă.

Văzând multele lor nevoițe, Domnul a trimis la amândoi pe Îngerul Său. Acesta le-a dat vestea că vor avea „o fiică mult binecuvântată, prin care toate neamurile pământului se vor binecuvânta și prin care va veni mântuirea lumii”. Curând Ana a rămas însărcinată, iar peste nouă luni a născut-o pe Sfânta Fecioară Maria. Zămislirea Maicii Domnului este prăznuită de Biserică pe 9 decembrie, iar Nașterea Maicii Domnului pe 8 septembrie.

La vârsta de trei ani, Ioachim și Ana au dus-o pe Sfânta Fecioara la templu și au închinat-o slujirii lui Dumnezeu, încredin-

țând-o preotului Zaharia. După ce părinții ei au adus jertfe Domnului, după obicei, au lăsat-o împreună cu celelalte fecioare în încăperile Templului să crească acolo. Biserica prăznuiește Intrarea în Biserică a Maicii Domnului la 21 noiembrie.

Sfinții Ioachim și Ana sunt considerați ocrotitorii familiei și mijlocitori la Dumnezeu pentru familiile creștine care doresc dobândirea de prunci sănătoși. S-a dovedit în viața Bisericii de mai multe ori cât de mare este ajutorul Sfinților Părinți Ioachim și Ana atunci când sunt rugați cu multă smerenie, cu rugăciune fierbinte, însoțită de post și de milostenie, încât cei care multă vreme nu au avut copii, pentru rugăciunile Sfinților Părinți ai Maicii Domnului, au primit unul sau mai mulți copii. Toți copiii sunt darul lui Dumnezeu, însă unora darul acesta le vine fără prea multă stăruință în rugăciune, iar altora, după multă așteptare și nevoie duhovnicească și după multă postire și milostenie.

Las la urmă câteva cuvinte foarte frumoase ale PS Părinte Varlaam Ploieșteanul despre familia creștină. Sfinții Părinți Ioachim și Ana, ocrotind-o pe Fecioara Maria, reprezintă icoana familiei creștine: „Familia autentic creștină primește copiii ca pe o binecuvântare de la Dumnezeu și ca pe o prezență a cerului. Familia creștină are conștiința responsabilității creșterii copiilor

în lumina Sfințelor Evanghelii ale Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Trăim într-o societate din ce în ce mai dezbinată, într-o societate din ce în ce mai secularizată și de aceea este o datorie sfântă a unui părinte (a unei mame sau a unui tată creștin) să-și crească copiii în această nădejde sfântă pe care ne-o dă credința noastră în Dumnezeu. Mântuitorul spune despre Sine: «Eu sunt Lumina lumii; cel care Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții» (Ioan 8, 12). Vedem că în această lume este nevoie de lumina aceasta duhovnicească, ce nu poate veni decât de la unicul izvor al luminii care este Dumnezeu. Dacă doriți să oferiți copiilor dumneavoastră o avere, cea mai importantă dintre ele este această comoară duhovnicească a credinței, a nădejzii și a iubirii creștine, virtuți care îi dau omului puterea de a străbate cu bărbăție duhovnicească toate încercările prin care este obligat să treacă în viață.

Atât de important este locul Sfinților Ioachim și Ana în istoria mântuirii noastre, încât nici o slujbă a Bisericii Ortodoxe nu se încheie fără a cere rugăciunile și mijlocirile lor. Să avem la inimă permanent icoana acestor sfinți, icoana luminoasă a familiei Maicii Domnului, mai ales în perioada aceasta în care familia tradițională creștină și românească se confruntă cu atâtea ispite”, a evidențiat Preasfinția Sa. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 8-15 SEPTEMBRIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 8 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) – (†) Nașterea Maicii Domnului Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 11 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 13 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujba de priveghere
Sâmbătă 14 septembrie	08 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	(†) Înălțarea Sfintei Cruci - Utrenia Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților
	18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Vecernie
Duminică 15 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos - Utrenia, Sfânta Liturghie

ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI, CEA MAI VECHIE SĂRBĂTOARE ÎN CINSTEA CRUCII

Înălțarea Sfintei Cruci este cea mai veche sărbătoare a Bisericii în cinstea Crucii pe care S-a răstignit Mântuitorul lumii. După descoperirea ei de către Sfânta Elena, mama Sfântului Împărat Constantin cel Mare, și înălțarea ei în văzul credincioșilor de către episcopul Macarie al Ierusalimului, cinstirea Sfintei Cruci a fost încadrată în cultul Bisericii.

O dată cu Jertfa Mântuitorului pe Cruce și cu Învierea Sa, instrumentul de execuție și batjocură devine un simbol al creștinismului, un Altar de jertfă. Crucea a devenit semnul lui Iisus Hristos și al solidarității noastre cu El și între noi, cei care o cinștim.

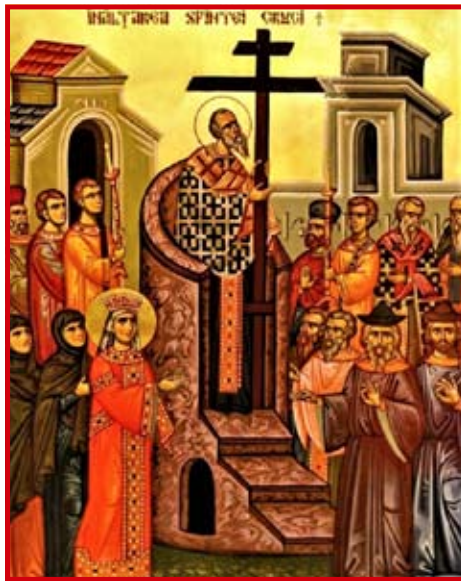
Sărbătorile dedicate Sfintei Cruci

Avem de-a lungul anului mai multe zile în care serbăm Sfânta Cruce: două zile pe săptămână, miercuri și vineri, sunt dedicate cinștirii permanente a Sfintei Cruci; a doua sărbătoare importantă a Sfintei Cruci este Duminica a treia din Postul Paștilor, numită a Crucii, ce a fost instituită la Constantinopol în secolul al VIII-lea. Ziua de 1 august este închinată Sfintei Cruci pentru că atunci sărbătorim scoaterea Sfintei Cruci, iar la 7 mai prăznuim pomenirea arătării semnului Sfintei Cruci pe cer, la Ierusalim.

Iar praznicul Înălțării Sfintei Cruci, sărbătorit an de an pe 14 septembrie, este una dintre cele mai însemnate sărbători creștine. În toate bisericile are loc astăzi rânduiala specială a scoaterii Sfintei Cruci în mijlocul lăcașului de cult, iar mai apoi, împodobită cu flori, este așezată în văzul tuturor, la loc de cinste, spre închinarea credincioșilor. Spre deosebire de alte praznice împărătești, Înălțarea Sfintei Cruci se serbează cu post, pentru că ea aduce aminte de Patimile și moartea Mântuitorului.

Evenimentele sărbătorite pe 14 septembrie

Două evenimente deosebite din istoria lemnului Sfintei Cruci se sărbătoresc azi: aflarea Sfintei Cruci pe care a fost răstignit Mântuitorul și Înălțarea ei solemnă în fața poporului de către episcopul Macarie al Ierusalimului, în ziua de 14 septembrie din anul 335 și aducerea Sfintei Cruci de la perșii păgâni, în anul 629, în vremea împăratului bizantin Heraclius, care a depus-o cu mare cinste în Biserica

Sfântului Mormânt din Ierusalim.

După victoria obținută în lupta sa cu Maxențiu, împăratul Constantin a poruncit ca Sfânta Cruce să fie pusă pe steagurile imperiale ale armatei, pe brațul drept al ostașilor, pe armele lor.

Dintr-o cronică anonimă aflăm că sărbătoarea solemnă a Înălțării Sfintei Cruci a luat ființă în anul 335, când după ziua sfințirii bazei construite de Constantin cel Mare deasupra Mormântului Domnului, zi în care se împlineau și 30 de ani de domnie a împăratului, eveniment la care au fost prezenți și episcopii participanți la Sinodul de la Tyr (iulie 335), episcopul Macarie al Ierusalimului a arătat, pentru prima dată, de pe amvonul bisericii sfântul lemn al Crucii Răstignirii, poporul strigând: „Doamne miluiește!” După mărturia pelerinului Egeria, cam de atunci s-au instituit anual zilele dedicate sfințirii bisericii din Ierusalim și a Înălțării Sfintei Cruci, care se sărbătoreau timp de opt zile, cu aceeași strălucire ca Paștile și Epifania. Expunerea și venerarea Lemnului Sfânt al Crucii, adăpostit într-un sîpet de argint aurit, aveau loc în Ierusalim de două ori pe an: în Vinerea Patimilor și în data de 14 septembrie. Din acel moment, cinștirea Sfintei Cruci a luat o amploare deosebită, astfel încât sărbătoarea sfințirii bisericii a rămas ca o simplă înainte-prăznuire a sărbătorii Înălțării Sfintei Cruci, de a doua zi, pe care a trecut accentul principal.

În anul 614, regele persan Cosroe Parviz, cucerind Ierusalimul, ia ca pradă de război și racla cu lemnul Sfintei Cruci. Împăratul bizantin Heraclius recuperează Crucea prin război și o depune în Biserica Sfântului Mormânt.

La 14 septembrie 630, cu ocazia vechii sărbători a Crucii, patriarhul Zaharia a înălțat în văzul credincioșilor Lemnul Sfânt, ca o rememorare a actului făcut de patriarhul Macarie în 335, dar și ca un semn al reluării cultului într-o formă și mai intensă. Câțiva ani mai târziu, în anii 634-635, lemnul Sfintei Cruci a fost dus de la Ierusalim la Constantinopol și înapoi, într-o procesiune solemnă care s-a păstrat până astăzi în cultul bizantin al sărbătorii din 14 septembrie.

Unde se află azi părțile din Sfânta Cruce?

Fragmente din lemnul Sfintei Cruci se păstrează în Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, la Roma, Veneția, Constantinopol, în Franța, Germania, Belgia, Spania. Cel mai mare fragment din Sfânta Cruce se află la Mănăstirea Xiropotamou din Muntele Athos și a fost adus, în 1992, pentru câteva săptămâni în țara noastră, spre închinare. În 2004, cu prilejul hramului Sfintei Cuvioase Parascheva, a fost adus la Iași un alt fragment din lemnul Sfintei Cruci, care se află la Mănăstirea Panaghia Soumela - Veria, Grecia. Părțile din lemnul Sfintei Cruci se mai află în mănăstirile Țigănești și Căldărușani, precum și în Biserica Sfântul Vasile cel Mare de pe Calea Victoriei din Capitală. ❖

Moaștele Sfântului Gheorghe Pelerinul în București

Pentru prima dată, locuitorii Capitalei vor avea bucuria să se închine la moaștele Sfântului Gheorghe Pelerinul de la Mănăstirea Văratec. Și aceasta se va întâmpla cu ocazia hramului Bisericii Sfântul Vasile cel Mare, Înălțarea Sfintei Cruci, la tradiționala Procesiune „Calea Sfintei Cruci, scară către Cer!” care va fi organizată în ziua de 13 septembrie 2019.

Cei prezenți la procesiune vor putea asculta cuvântul Pr. Conf. Gheorghe Holbea, de la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București și un concert de muzică bisericească susținut de Corala bărbătească „Te Deum Laudamus”.

În ziua de hram, 14 septembrie, Sfânta Liturghie va fi oficiată de Preașfințitul Părinte Ieronim Sinaitul, Episcop vicar patriarhal. ❖